

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferfeckého a Jana Schneeweise ve věci

žalobce: **Letecký spolek Kunčice p/O**, IČO 14278669
sídlem Kunčice pod Ondřejníkem 15, 739 13 Kunčice pod Ondřejníkem
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Nielsenem
sídlem Radhoštská 1942/3, 130 00 Praha 3

proti

žalované: **Letecká amatérská asociace České republiky**
sídlem Ke Kablu 289/7, 102 00 Praha 10

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti o registraci letecké plochy Peter's Ground jako plochy určené ke vzletům a přistáním sportovních létajících zařízení, podané dne 3. 1. 2023 a doplněné dne 14. 3. 2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

1. Městskému soudu v Praze byla usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 z 15. 1. 2025, č. j. 17 C 285/2024 - 13, postoupena žaloba, kterou se žalobce domáhal po žalované splnění povinnosti v podobě registrace vzletové a přistávací plochy podle § 83 odst. 1 písm. h) zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví, ve znění pozdějších předpisů (zákon o civilním letectví). Popsaným usnesením obvodní soud současně vyslovil svou nepřislušnost podle § 104b odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

2 o. s. ř., neboť se ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jedná o věc, která by měla být rozhodována ve správním soudnictví.

2. Zdejší soud se následně zabýval podstatou žalobního nároku a tím, zda daná věc skutečně spadá do pravomoci správních soudů. Jinými slovy zkoumal, zda žalovaná v tomto případě vystupuje v postavení správního orgánu a vykonává působnost v oblasti veřejné správy a prostřednictvím jakého žalobního typu se případně může domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv.
3. Vyšel z toho, že na žádost žalobce o registraci plochy podanou dne 3. 1. 2023 (a doplněnou, resp. opětovně podanou dne 14. 3. 2023) reagovala žalovaná přípisem z 18. 10. 2023, v němž uvedla, že se plochu rozhodla neregistrovat (k tomu vyjmenovala několik bezpečnostních důvodů). Podáním z 8. 12. 2023 žalobce vyjádřil s těmito závěry nesouhlas, zároveň se tázal, zda je uvedený přípis rozhodnutím podle správního řádu; v takovém případě má být podání považováno za odvolání. V odpovědi z 27. 12. 2023 žalovaná uvedla, že rozhodováním o registraci se nerozhoduje o právech a povinnostech osob, nedochází k rozhodování v oblasti veřejné správy, tudíž nepostupuje dle správního řádu, nevydává formalizované rozhodnutí a nelze podat odvolání (registrace pozemku má pouze informační charakter, leteckou plochu může žalobce užívat i tak). Konečně v rámci vyjádření k obvodnímu soudu z 21. 10. 2024 žalobce uváděl, že celou věc považuje za civilní spor, přípisy žalovaného nejsou označeny jako rozhodnutí dle správního řádu ani postup žalované tomu neodpovídá.
4. Zdejší soud ovšem dospěl ve shodě s obvodním soudem k závěru, že tomu tak není. Usnesením z 3. 3. 2025 pak žalobce vyzval k odstranění vad žaloby tak, aby odpovídala příslušnému žalobnímu typu – žalobě na ochranu proti nečinnosti. Vyšel z toho, že dle § 82 odst. 1 zákona o civilním letectví může Ministerstvo dopravy svým rozhodnutím pověřit výkonem státní správy ve věcech sportovních létajících zařízení právnickou osobu na základě její písemné žádosti. Podle § 83 odst. 1 písm. h) právě taková pověřená osoba stanovuje podmínky pro užívání ploch ke vzletům a přistáním sportovních létajících zařízení, *plochy registruje*, schvaluje provozní řády a způsobilost registrovaných ploch; evidenci ploch předkládá Ministerstvu dopravy k uveřejnění. Žalovaná tedy nevystupuje v pozici soukromé osoby, ale jako osoba pověřená výkonem státní správy – tedy nepochybně jako správní orgán, který vykonává svou působnost právě i při registraci leteckých ploch či schválení jejich provozních řádů v rámci veřejné správy.
5. Jestliže soud dospěl k závěru, že žalovaná vykonává působnost v oblasti veřejné správy a vystupuje v daném právním vztahu jako správní orgán (jako pověřená právnická osoba), nelze pochybovat o tom, že se na její postup uplatní správní řád [srov. § 1 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád]. Zákon o civilním letectví v tomto ohledu nestanoví nic bližšího (aplikaci správního řádu nevylučuje), naopak dříve na jeho subsidiární použití v § 95 výslovně odkazoval. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 127/2014 Sb., jímž bylo dané ustanovení zrušeno, se správní řád (nadále) použije na postup podle tohoto zákona subsidiárně.
6. Pokud jde o formu, v jaké žalovaná svou působnost vykonává, tedy zda postupuje dle části druhé správního řádu, tj. rozhoduje ve správním řízení, popřípadě části čtvrté a vydává méně formální akt (osvědčení, potvrzení apod.), soud připomíná § 88 odst. 3 zákona o civilním letectví, dle kterého je Ministerstvo dopravy odvolacím orgánem ve správním řízení proti rozhodnutím pověřené osoby vydaným podle tohoto zákona. Sám tento zvláštní zákon tak předpokládá, že pověřená osoba (tedy žalovaná) standardně vydává rozhodnutí, proti nimž

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

se lze odvolat – jinými slovy rozhoduje ve správním řízení. Nejvyšší správní soud (NSS) v jiné souvislosti [postup dle § 83 odst. 1 písm. g) zákona o civilním letectví] též již dříve hovořil o vedení správního řízení (rozsudek z 22. 9. 2011, č. j. 1 As 88/2011 - 171). Pokud se o vydání *souhlasu* v daném případě, tj. k provozu střediska výcviku pilotů, vede správní řízení (zákon zde ani jinde nehovoří výslovně o rozhodnutí), není zřejmý důvod, aby se nevedlo též o registraci letecké plochy. Ačkoli ta může být užívána i bez registrace, její veřejnoprávní evidence ovlivňuje práva a povinnosti provozovatele, a to přinejmenším vzhledem k letecké veřejnosti, neboť vypovídá o splnění určitých bezpečnostních či jiných parametrů. Pro provozovatele plochy má tedy nepochybně význam, neboť může znamenat nejen větší povědomí veřejnosti o ploše, ale též nárůst jejího užívání.

7. Na základě těchto úvah soud dospěl k závěru, že se o žádosti žalobce o registraci vede správní řízení, v němž by mělo být vydáno rozhodnutí podle správního řádu. Jeho vydání, nikoli však již konkrétního výsledku řízení (registrace plochy), se také žalobce svou žalobou může u správního soudu domáhat. O tom soud žalobce poučil a vyzval jej k úpravě jeho žaloby, zejména žalobního petitu, který by měl odpovídat výrokovému potenciálu rozsudku v řízení o nečinnosti žalobě. Vzhledem k použití správního řádu je současně zřejmé, že žalobce mohl využít prostředek ochrany proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., a to postup dle § 80 správního řádu. Takový prostředek dle dostupných podkladů dosud nevyužil, proto jej soud i k tomu vyzval. Jedná se totiž o odstranitelný nedostatek podmínek řízení (nález Ústavního soudu z 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20).
8. V podání z 19. 3. 2025 žalobce stručně reagoval, upravil žalobní petit a popsal, že požádal Ministerstvo dopravy i o uplatnění opatření oproti nečinnosti. V podání z 14. 5. 2025 pak žalobce soudu zaslal rozhodnutí ministerstva, které formálně zrušilo přípis žalované z 18. 10. 2023 s tím, že se ztotožnilo s názorem zdejšího soudu, že ve věci musí být vedeno správní řízení a vydáno rozhodnutí podle správního řádu. K požadavku žalobce na nařízení opatření proti nečinnosti uvedlo, že toto je bezpředmětné, pokud se věc vrací k žalované, která musí rozhodnout ve lhůtách podle správního řádu.
9. Soud následně přípisem z 21. 5. 2025 žalobce vyzval, ať jej informuje o dalším postupu v řízení o žádosti, přičemž vychází z toho, že ministerstvo jeho žádost o opatření proti nečinnosti formálně vzato nevyřídilo, ač mu fakticky vyhovělo a žalovanou upozornilo na nutnost rozhodnout ve standardních lhůtách.
10. K výzvě soudu pak žalobce v podání z 11. 8. 2025 uvedl, že žalovaná dosud nerozhodla. Žalovaná v reakci na to z 19. 8. 2025 popsala, že vede správní řízení, shromáždila množství důkazů, účastníky seznámila s podklady pro rozhodnutí, které lze očekávat do 2 týdnů. V podání z 10. 9. 2025 pak žalobce soudu sdělil, že mu byl doručen dokument označený jako rozhodnutí. Má však pochyby, zda jde o rozhodnutí vydané v souladu se správním řádem a dalšími předpisy; vzhledem k tomu i nejasné procesní situaci trvá na tom, aby soud o žalobě rozhodl.
11. Žalovaná ve vyjádření z 23. 9. 2025 zdůraznila, že ve věci rozhodla dne 29. 8. 2025. Odmítla, že by rozhodnutí nemělo charakter správního rozhodnutí. Předmětem soudního řízení přitom nyní nemůže být posouzení správnosti vydaného rozhodnutí či jeho náležitostí. Navrhla zamítnutí žaloby. Žalobce na toto vyjádření dále nereagoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

II. Posouzení věci Městským soudem v Praze

II.1 Podmínky řízení

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje nezbytné formální náležitosti na ni kladené. K otázce včasnosti (§ 80 odst. 1 s. ř. s.) dodává, že byť by se v této věci měla pro vydání rozhodnutí žalované o žádosti žalobce uplatnit lhůta bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů (§ 71 odst. 1 a 3 správního řádu), počítaná od podání žádosti (3. 1. 2023, resp. 14. 3. 2023), soud zohlednil, že žalovaná neindikovala a přes výslovný dotaz žalobce odmítla, že by postupovala dle správního řádu, resp. že by vůbec postupovala jako správní orgán v oblasti veřejné správy. Nelze mu proto vyčítat, že žalobu podal k civilnímu soudu, a to až 10. 9. 2024 (stále však v rámci 1 roku od doby, kdy byl vůči němu žalovanou učiněn poslední úkon ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s., a to její odpověď z 27. 12. 2023; vyšel-li by soud z toho, že žalobci nelze vyčítat, že nepracoval s tím, že se ve věci vede správní řízení). Žaloba proto byla podána včas.
13. Podrobněji se soud věnoval otázce bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti ve správním řízení.
14. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. totiž platí, že *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení*. V případě řízení podle správního řádu je takovýmto prostředkem opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu.
15. K bezvýslednému vyčerpání dojde buď tím, že nadřízený orgán žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhoví, nebo na ni nezareaguje v zákonné lhůtě (či vůbec). Dále se může jednat o situaci, kdy nadřízený správní orgán sice žádosti vyhoví, ale jím uplatněné opatření proti nečinnosti nevede k nápravě.
16. Soud ze soudního i správního spisu seznal, že žalobce skutečně požádal žalovanou, potažmo Ministerstvo dopravy o učinění opatření proti nečinnosti. To vyhodnotilo tuto žádost jako bezpředmětnou, vyhovělo-li žalobci a zrušilo dřívější sdělení žalované. O žádosti tak formálně vzato (byť z do jisté míry pochopitelných důvodů) nerozhodlo. Zároveň platí, že po vrácení věci žalovaná nerozhodla ve lhůtě bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů dle § 71 odst. 1 a odst. 3 správního řádu, ani v případně prodloužené lhůtě dalších 30 dnů dle § 71 odst. 3 písm. a) téhož zákona (věc jí byla ministerstvem vrácena dne 23. 4. 2025). Ani touto optikou žádost žalobce o opatření proti nečinnosti (předpoklad ministerstva odvolávajícího se na lhůty podle správního řádu) striktně vzato nevedla k včasnému vydání rozhodnutí. Za této specifické situace tudíž soud nepochybuje, že žalobce alespoň v průběhu řízení před soudem bezvýsledně vyčerpá prostředky ochrany proti nečinnosti.

II.2 Důvodnost žaloby

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, jelikož účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (žalobce výslovně, souhlas žalované soud presumoval). Soud rovněž neshledal důvod nařídit jednání z důvodu dokazování, ve věci bylo možné vyjít z předloženého spisového materiálu žalované. Dosavadní průběh věci ostatně není mezi stranami sporný a je dostatečně zřetelný i z jejich podání. Strany důkazní návrhy, pokud jde o otázku posouzení nečinnosti žalované, nad rámec správního spisu nevznášely.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

18. Soud musel posuzovat důvodnost žaloby na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že **není důvodná**. Nemůže být totiž pochyb, že žalovaná již ve věci rozhodla.
19. Při projednávání žaloby na ochranu proti nečinnosti dle § 79 a násl. s. ř. s. soud zkoumá, zda je žalovaný nečinný, tedy zda ve lhůtě stanovené zákonem rozhodl o žádosti žalobce, pokud tak učinit měl, a zda tento stav trvá i ke dni rozhodování soudu (viz rozsudek NSS z 15. 3. 2010, č. j. 8 Ans 1/2009 - 72, č. 2258/2011 Sb. NSS). Účelem tohoto pravidla je, aby rozhodování soudu mělo reálný smysl (usnesení NSS z 14. 1. 2014, č. j. 7 Ans 10/2012 - 46, č. 3013/2014 Sb. NSS, bod 26).
20. Ve věci žádosti žalobce o registraci plochy Peter's Ground bylo vydáno rozhodnutí z 2. 9. 2025, č. j. LAA-202330103-1PL/63. To soudu zaslal jak žalobce, tak žalovaná společně se správním spisem. Předmětná listina je nadepsána jako rozhodnutí, datována, opatřena číslem jednacím, obsahuje výrokovou část s označením rozhodujícího orgánu, příslušné právní úpravy, věci a žadatele (žalobce), stejně jako dalších účastníků řízení. Především pak obsahuje vlastní výrok, že se žádosti nevyhovuje a žádost se zamítá. Z doručenky a podaného odvolání vyplývá, že zástupci žalobce bylo rozhodnutí doručeno téhož dne, tj. 2. 9. 2025. Je tedy zcela jasné, že ve věci bylo rozhodnuto, pohled žalované na možnost vyhovění žádosti je zřejmý. Rozhodnutí dále obsahuje odůvodnění a poučení o možnosti podat odvolání, vyhovuje tak základním požadavkům správního řádu (srov. zejména § 67 a 68).
21. Soud tak nemohl dospět k jinému závěru, než že žalovaný již nadále nečinný není – na žádost reagoval s tím, že jí nevyhověl. Tuto odpověď lze nepochybně považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Pokud s jeho závěry žalobce nesouhlasí, může se bránit podáním odvolání, což ostatně učinil, a následně žalobou proti rozhodnutí. Žalovaná správně podotkla, že v řízení o nečinnostní žalobě není na správním soudu, aby posuzoval, zda je vydané rozhodnutí zákonné, případně věcně správné či zda netrpí jinými vadami. Vydal-li správní orgán rozhodnutí, nemůže být nečinný, ledaže by vydal např. rozhodnutí jen o části předmětu řízení či rozhodnutí nicotné (rozsudek NSS z 8. 11. 2019, č. j. 5 As 272/2019 - 31). Nic z toho přitom nyní nepřichází v úvahu, žalobce to ostatně ani nenamítá. Pro soud je podstatné, že z formálního i materiálního hlediska lze rozhodnutí z 2. 9. 2025 považovat za rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., jinými slovy za rozhodnutí o (celé) žádosti žalobce.
22. V této souvislosti soud podotýká, že dřívější přípis žalované z 18. 10. 2023 nemohl považovat za rozhodnutí ani v materiálním smyslu, jakkoli jím žalovaná na žádost žalobce reagovala. Vyšel ze samotného postoje žalované, která později v přípise z 27. 12. 2023 popsala, že nejenže nepostupuje podle správního řádu, ale vůbec nerozhoduje o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy. Stěží bylo proto možné žádost žalobce považovat za již dříve, byť materiálně, vyřízenou. Nehledě na to, že před tím, než soud ve věci rozhodl, byl tento přípis Ministerstvem dopravy formálně zrušen a v další fázi soudního řízení tudíž neexistoval.

III. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti, vč. toho, že žalobce na žalobě trval, soud žalobu důvodnou neshledal, a proto ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
24. Pro pořádek dodává, že vzhledem k tomu, že nevydáním rozhodnutí mohl být dotčen toliko žalobce, neshledal soud důvod, zvláště poté, co rozhodnutí vydáno bylo, zabývat se blíž

případnými osobami zúčastněnými na řízení, byť nepřehlédl, že žalovaná jednala i s dalšími účastníky řízení.

25. O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí nad rámec její běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu (NSS), se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. října 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.